

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 191.840 van 25 maart 2009
in de zaak A. 166.263/XIV-23.636.

In zake :

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
 1. [REDACTED]
 2. [REDACTED]
3. [REDACTED] (meerderjarige zoon),
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. ROBERT,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de Minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED]
en [REDACTED] beiden van Peruviaanse nationaliteit, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen [REDACTED]
[REDACTED] van Peruviaanse nationaliteit, [REDACTED]
van Belgische nationaliteit, en [REDACTED] (meerderjarige zoon), van Peruviaanse nationaliteit, op 22 september 2005 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 augustus 2005 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard en van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 augustus 2005 houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

[REDACTED]
Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

[REDACTED]
Gelet op de beschikking van 19 oktober 2005 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 4 december 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2009;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DENYS die, loco Advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat Th. SCHREURS die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. VANLIMBERGEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. [REDACTED], van Peruviaanse nationaliteit, komt België binnen op 7 september 2001 op basis van een toeristenvisum, afgeleverd te Lima (Peru), geldig van 6 september 2001 tot 20 november 2001.

1.2. Zijn echtgenote [REDACTED] vergezeld door hun minderjarige dochter [REDACTED] beiden van Peruviaanse nationaliteit, komen in België binnen op 4 maart 2002 op basis van een toeristenvisum, afgeleverd te Lima (Peru), geldig van 21 februari 2002 tot 4 april 2002. Ook de meerderjarige zoon [REDACTED] eveneens van Peruviaanse nationaliteit, komt België binnen op basis van een visum, geldig tot 4 april 2002.

1.3. Op 26 mei 2005 dienen verzoekers een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 9, derde

lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt aangevuld met een addendum op 6 juni 2005 waarin verzoekers melding maken van de geboorte van hun dochter [REDACTED] van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 11 augustus 2005 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een (eerste) beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ten aanzien van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard en (tweede, derde en vierde) beslissingen houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Reden(en): Er werden geen uitzonderlijke omstandigheden aangehaald waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verklaren sinds respectievelijk 2001 en 2002 ononderbroken op het grondgebied van het Rijk zouden verblijven, echter zonder dat ze proberen een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen, op een andere wijze dan door middel van een aanvraag art.9§3, en dit bijna 3 à 4 jaar na hun aankomst. Dat hieruit volgt dat verzoekers zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie hebben gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat zijzelf aan de oorsprong liggen van de schade waarop ze zich beroepen.

Het feit dat de kinderen hier school zouden lopen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1.980.

Het feit dat het kind, geboren op 05/05/2005, de Belgische nationaliteit zou hebben, vormt geen buitengewone omstandigheden. Betrokkenen tonen niet aan waarom het kind, dat de Belgische nationaliteit heeft, hen niet kan vergezellen om de aanvraag in Peru in te dienen, en alzo er geen sprake is van familiescheiding (Raad van state nr. 121606 van 14/07/2003). Het recht van het kind om op het Belgisch grondgebied te verblijven behoort hem toe, echter dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgisch grondgebied te verlaten. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing, met betrekking tot de eerste verzoeker, luidt als volgt:

“Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art.7, alinea 1,2”).

Regelmatig verblijf verstreken sedert 7 november 2001”.

De motivering van de derde en vierde bestreden beslissing, met betrekking tot verzoekster en tweede verzoeker, luidt als volgt:

“Betrokkenen verblijven langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. (Wet van 15 december 1980 - art.7, alinea 1,2°).
Regelmatig verblijf verstreken sedert 4 april 2002.”

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren:

“Schending van artikelen 9, alinea 3 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 EVRM en van artikel 3, 1° van het vierde additioneel protocol bij het EVRM

Doordat tegenpartij meent dat "het feit dat het kind, geboren op 05.05.2005, de Belgische nationaliteit zou hebben, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan waarom het kind dat de Belgische nationaliteit heeft, hen niet kan vergezellen om de aanvraag in Peru in te dienen en alzo er geen sprake is van familiescheiding. Het recht van het kind om op het Belgisch grondgebied te verblijven behoort hem toe. Echter, dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgisch grondgebied te verlaten. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren”.

Tegenpartij betwist noch het feit dat het kind van verzoekers de Belgische nationaliteit heeft, noch dat deze dochter het recht heeft op het Belgisch grondgebied te verblijven doch artikel 3, punt 1 van het vierde additioneel protocol bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens stelt dat:

"Niemand mag, bij wege van een maatregel van individuele of van collectieve aard, worden verwijderd van het grondgebied van de Staat, waarvan hij onderdaan is"

Het is duidelijk dat tegenpartij in het licht van deze bepaling het Belgisch kind van verzoekers niet kan dwingen zich naar Peru te begeven.

Door verzoekers te verplichten het bevel van de bestreden beslissingen en de bevelen om het grondgebied te verlaten die daarvan het gevolg zijn, samen met hun kinderen, waarvan de jongste de Belgische nationaliteit heeft, en zo te vermijden dat er een schending van artikel 8 EVRM zou zijn, België te verlaten teneinde zich voor onbepaalde duur naar Peru te begeven, schendt tegenpartij artikel 3, punt 1 van het vierde additioneel Protocol.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing eveneens artikel 8 EVRM schendt. Inderdaad, tegenpartij betwist niet dat verzoekers en hun kinderen een gezinscel vormen die de bescherming van het Verdrag geniet. In die mate dat overeenkomstig artikel 3, punt 1 van het vierde Protocol de dochter van verzoekers niet verplicht mag worden het grondgebied te verlaten, vormt de bestreden beslissing een inmenging in het gezinsleven van verzoekers uit in de mate dat zij voor gevolg heeft verzoekers althans tijdelijk van hun zeer jonge dochter te scheiden.

Het feit dat men een kind heeft dat de Belgische nationaliteit bezit, opent niet automatisch een recht op verblijf vermits artikel 8 EVRM niet in absolute termen elke inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling verbiedt. Dit artikel vereist echter dat de inmenging proportioneel zou zijn in een democratische samenleving.

Tegenpartij moest ten minste verantwoorden waarom deze inmenging proportioneel is. Tegenpartij blijft in gebreke dit te motiveren.

Eerste onderdeel

Verzoekers menen dat de besluiten van het arrest Chen t/ Verenigd Koninkrijk van 19.10.2004 van het Hof van Justitie mutatis mutandis op hun situatie toegepast moeten worden. Het Hof heeft in deze zaak immers uitdrukkelijk geoordeeld dat het Ierse kind, wiens moeder, een Chinese onderdaan die illegaal in het Verenigd Koninkrijk verbleef, een recht had op vestiging op basis van artikel 18 van het EG-Verdrag.

Het Hof erkent eveneens dat het weigeren van een verblijfsrecht aan de ouder die daadwerkelijk zorg draagt voor een kind dat over een EU-verblijfsrecht beschikt, ieder nuttig effect zou ontnemen aan het verblijfsrecht van het kind. Het verblijfsrecht van het jonge kind impliceert noodzakelijkerwijze dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt (arrest Zu en Chen, punten 45, 46, zie tevens Hof van Justitie, 17.09.2002, nummer C413/99 (Baumbast, Jur. H.V.J. 2002, I, 7091, punten 71 en 75).

Tegenpartij betwist niet dat de dochter van verzoekers daadwerkelijk door hen verzorgd wordt.

Door verzoekers niet toe te laten met hun kind in België te verblijven ontnemen ze het ieder nuttig effect aan het verblijfsrecht van het kind zelf. Hierin schendt tegenpartij artikel 3.1 van het vierde additioneel protocol bij het EVRM.

De redenering van het Europese Hof van Justitie is precies dezelfde als de redenering van Uw Hoge Raad in het arrest nummer 128.020 van 10 februari 2004.

Tweede onderdeel

De motivering van de bestreden beslissing is grotendeels geïnspireerd op het arrest nummer 130.199 van 8 april 2004 waarbij de middelen ingeroepen tegen een beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door de vreemdeling, verwekker van een Belgisch kind, niet ernstig worden bevonden.

Luidens dit arrest kan het recht dat een Belgisch kind heeft om op het grondgebied te verblijven niet worden betwist. ER wordt echter op gewezen dat artikel 2, 2de lid van het vierde additioneel protocol bij het EVRM voorziet dat iedere persoon vrij is eender welk land te verlaten, daar inbegrepen zijn eigen land en dat overigens niemand gehouden is voortdurend al de rechten waarvan hij titularis is uit te oefenen, wat immers onmogelijk zou zijn wanneer deze rechten zo tegenstrijdig zijn dan het recht om op het grondgebied van een land te verblijven en het recht om dat land te verlaten. Verzoekers menen echter dat de bestreden beslissing artikel 3, 1 van het vierde additioneel protocol bij het EVRM schendt, zelfs als de voormelde redenering van Uw Raad gevolgd moest worden.

In deze dat de Belgische Staat verzoekers met strafrechtelijke maatregelen zou afstraffen indien zij het Belgisch grondgebied zonder hun kinderen zouden verlaten en meer bepaald zonder hun Belgisch kind, doet de Belgische Staat veel meer dan verzoekers uit te nodigen het grondgebied te verlaten vermits hij hen dit oplegt onder bedreiging de strafrechtelijke sancties voorzien door artikel 65 van de wet van 15.12.1980, bedreiging die uitdrukkelijk hernomen wordt in de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan verzoekers werden betekend en bedreigt verzoekers eveneens van strafrechtelijke sancties voor gezinsverlating indien zij hun kinderen niet meenemen.

De Belgische Staat mag het verbod eigen onderdanen gedwongen te verwijderen niet schenden op het motief dat zijn onderdanen van een vrijheid van verkeer genieten en derhalve het recht hebben eender welk land, daar inbegrepen hun land, te verlaten. De term "verwijdering" hernomen in artikel 3, paragraaf 1 moet begrepen worden in zijn algemene zin. Wat deze beschikking verbiedt is het feit dat een grondwettelijke overheid een wettelijke administratieve of gerechtelijke overheid zijn eigen onderdanen uit het vaderland verjaagt (Velu, J. Et Ergec, R., La Convention européenne des droits de l'Homme, Bruylandt, Brussel, 1990, p. 322).

Indien de vrijheid van komen en gaan van artikel 2, 2de lid per definitie het recht inhoudt in een land te verblijven maar eveneens de vrijheid uit dat land te vertrekken, blijft het nochtans een bewegingsvrijheid van het individu dat de Belgische Staat moet respecteren in functie van zijn internationale verplichtingen. Artikel 3 viseert echter een verbod op uitwijzing. De uitwijzing, zijnde per definitie het gevolg van dwangmaatregelen, legt artikel 3 een verplichting op aan de Staat waaraan deze niet kan verzaken door de vrijheid van komen en gaan van een rechtssubject in te roepen, vrijheid die er geen meer zou zijn vanaf het ogenblik dat de Staat aan die persoon zal opleggen op welke manier zij gehouden is dit recht uit te oefenen.

Derde onderdeel

Doordat tegenpartij stelt dat "de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, alinea 2 van de wet van 15.12.1980 terwijl dit een volledig gestereotypeerde formule is en dat de tegenpartij niet antwoordt op de concrete argumenten door verzoekers ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf."

De rechtspraak is constant over het feit dat een gestereotypeerde motivatie niet voldoet aan de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 (Delgrange, X en Lombaert B, La loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs: questions d'actualité, in Bibliothèque de droit administratif, II, La motivation formelle des actes administratifs, La Charte, 2005, p. 48).

Vierde onderdeel

Doordat tegenpartij meent dat het feit dat de kinderen hier school lopen niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Terwijl er zo over te oordelen erop neer komt enkel de scholing van kinderen die gespecialiseerd onderwijs nodig hebben die niet in het land van herkomst te vinden is een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Uw Raad heeft er echter reeds anders over geoordeeld (zie o.a. arresten nrs. 128.259 van 18 februari 2004 en 129.228 van 13 maart 2004). In deze arresten werd gesteld dat de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken zowel voor de kinderen als voor zijn ouders.

In dezelfde gedachtengang heeft Uw Raad eraan herinnerd dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken in het algemeen stelt dat de lange duur van het verblijf van een vreemdeling op het grondgebied en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, 3de lid zou uitmaken, zich vrijstelt van het bestuderen van de aanvraag om machtiging tot verblijf waardoor ze gevat is en dat ze aldus niet aan haar formele motiveringsplicht voldoet (arrest nr. 126.221 van 9 december 2003). In hetzelfde arrest beslist Uw Raad dat de verplichting een schooljaar te onderbreken een omstandigheid kan uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor het kind en voor zijn ouders om zich naar hun land van herkomst te begeven om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Dat het des te meer zo is omdat uit de voorbereidende werken van de wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën vreemdelingen op het grondgebied verblijven. Dat wat betreft de toepassing van deze wet de leeftijd voor het schoollopen vastgesteld werd op 2 jaar en 6 maanden. Door enkel te stellen dat het feit dat de kinderen schoollopen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, verantwoordt de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet wettelijk.

In casu krijgen verzoekers en hun kinderen het bevel om het grondgebied te verlaten tegen 27 augustus, wat geen lopend schooljaar onderbreekt. Een zelfs tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst brengt echter mee dat de kinderen tijdens enkele weken of maanden zullen moeten schoollopen in Peru en dus van schoolstelsel veranderen en een ander schoolprogramma volgen dan wat ze in België gevolgd hebben, wat het verlies van een schooljaar teweeg zou kunnen brengen.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers stellen dat de verwerende partij in het licht van artikel 3, 1° van het vierde aanvullend protocol bij het E.V.R.M. [REDACTED] van Belgische nationaliteit, niet kan dwingen zich naar Peru te begeven, dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt doordat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat verzoekers tijdelijk van hun dochter zouden gescheiden zijn, dat in zoverre de bestreden beslissingen een inmenging in het gezinsleven betekenen, de Minister had moeten motiveren waarom deze proportioneel is; dat artikel 3, 1°, van het vierde aanvullend protocol bij het E.V.R.M. bepaalt: “Niemand mag, bij wege van een maatregel van individuele of van collectieve aard, worden verwijderd van het grondgebied van de Staat, waarvan hij onderdaan is.”; dat luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed; dat artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland; dat artikel 9, derde lid evenwel bepaalt dat in buitengewone omstandigheden het hem wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de Minister van Binnenlandse Zaken moest nagaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat verzoekers in hun kritiek niet kunnen worden gevolgd; dat in de bestreden beslissing de Minister van Binnenlandse Zaken stelt : "Het feit dat het kind, geboren op 05/05/2005, de Belgische nationaliteit zou hebben, vormt geen buitengewone omstandigheden [sic]. Betrokkenen tonen niet aan waarom het kind, dat de Belgische nationaliteit heeft, hen niet kan vergezellen om de aanvraag in Peru in te dienen, en alzo er geen sprake is van familiescheiding (Raad van State, nr. 121.606 van 14/07/2003). Het recht van het kind om op het Belgisch grondgebied te verblijven behoort hem toe, echter dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgisch grondgebied te verlaten. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren."; dat verzoekers niet aantonen dat deze overwegingen van de Minister onjuist of kennelijk onredelijk zijn; dat artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3, 1° van het vierde aanvullend protocol bij het E.V.R.M. niet verhinderen dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post; dat verzoekers samen met hun dochter van Belgische nationaliteit het recht op gezinsleven kunnen uitoefenen terwijl in het land van herkomst de noodzakelijke formaliteiten worden vervuld; dat de eenheid van het gezin niet in het gedrang is; dat verzoekers het tegendeel niet aantonen; dat de Minister derhalve ook niet diende te motiveren waarom de inmenging in het gezinsleven proportioneel is, daar er geen inmenging is;

2.2.2. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het enig middel verzoekers stellen dat de besluiten van het arrest Chen t/ Verenigd Koninkrijk van 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie "mutatis mutandis" op hun situatie dienen te worden toegepast; dat door verzoekers niet toe te laten te verblijven met hun kind in België, dat door hen wordt verzorgd, men volgens verzoekers ieder nuttig effect aan het verblijfsrecht van het

(Belgisch) kind ontnemt; dat verzoekers hiervoor verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 128.020 van 10 februari 2004; dat dient opgemerkt dat het arrest Chen t/ Verenigd Koninkrijk van het Hof van Justitie niet dienstig kan worden aangevoerd; dat de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht; dat verzoekers een verblijfsrecht vragen in functie van een Belgische onderdane en deze Belgische onderdane haar verblijfsrecht in België ontleent aan haar nationaliteit en niet aan het gemeenschapsrecht; dat dient opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over het vestigingsrecht van verzoekers, maar louter over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf; dat de Minister diende na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat niets uitsluit dat de Minister het verblijfsrecht aan verzoekers toekent indien de aanvraag op ontvankelijke wijze is ingediend;

2.2.3. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het enig middel verzoekers stellen dat de motivering van de bestreden beslissing is gesteund op het arrest van de Raad van State nr. 130.199 van 8 april 2004 in een gelijkaardige zaak, dat dit arrest poneert dat artikel 2, tweede lid, van het vierde aanvullend protocol bij het E.V.R.M. voorziet dat iedere persoon vrij is eender welk land te verlaten, inbegrepen zijn eigen land, en dat niemand gehouden is voortdurend al de rechten waarvan men titularis is uit te oefenen, wat onmogelijk zou zijn, wanneer deze rechten tegenstrijdig zijn, zoals het recht in een land te verblijven en het recht om een land te verlaten, dat deze redenering artikel 3, 1°, van het vierde aanvullend protocol bij het E.V.R.M. schendt, dat de term “verwijdering” die in dit artikel wordt gebruikt moet worden begrepen in algemene zin, dat de “vrijheid van komen en gaan” geen vrijheid meer is, wanneer een Staat aan een persoon oplegt op welke manier dit recht moet worden uitgeoefend; dat verzoekers niet duidelijk maken welk belang zij precies hebben door deze theoretische beschouwingen aan te voeren; dat verzoekers immers niet aantonen hoe de bewegingsvrijheid van het kind met de Belgische nationaliteit wordt ingeperkt; dat de bestreden beslissingen immers geen bevel om het grondgebied te verlaten inhouden ten aanzien van het Belgisch kind; dat de bestreden beslissingen, althans in de praktijk, als gevolg zullen hebben dat het Belgisch kind eventueel tijdelijk haar ouders zal vergezellen naar hun land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, op zich nog geen schending van artikel 3, 1° van het vierde aanvullend protocol betekent;

2.2.4. Overwegende dat in een derde onderdeel van het enig middel verzoekers stellen dat de Minister een stereotiepe en dus onvoldoende motivering hanteert wanneer deze stelt dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen zijn van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet; dat verzoekers kritiek niet kunnen worden gevolgd; dat deze motivering dient te worden beschouwd als een evidente overweging aangezien de integratie van verzoekers geen buitengewone

omstandigheid kan vormen in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat deze integratie immers louter betrekking kan hebben op het eventuele gegrondheidsaspect van de aanvraag van verzoekers; dat de gegrondheid van de aanvraag op dit ogenblik echter nog niet aan de orde is aangezien de bestreden beslissing louter een uitspraak doet over de (on)ontvankelijkheid ervan;

2.2.5. Overwegende dat in een vierde onderdeel van het enig middel verzoekers stellen dat de schoolloopbaan van de kinderen wordt onderbroken en de Minister derhalve onterecht oordeelde dat het hier niet gaat om buitengewone omstandigheden; dat volgens verzoekers een terugkeer gedurende enkele weken of maanden in het land van herkomst betekent dat de kinderen in Peru zullen moeten schoollopen, van schoolstelsel dienen te veranderen, een ander schoolprogramma moeten volgen en dat dit het verlies van een schooljaar betekent; dat de Minister hieromtrent overweegt in de bestreden beslissing: "Het feit dat de betrokkenen hier school zouden lopen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in de aanvraag om machtiging tot verblijf alleen verwijzen naar het schoolgaan van de kinderen; dat verzoekers evenwel niet hebben aangevoerd of aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst het verlies van een schooljaar zou betekenen; dat zodoende de Minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing niet op dit specifieke gegeven diende in te gaan; dat verzoekers evenmin aantonen dat de overwegingen van de Minister onjuist of kennelijk onredelijk zijn; dat het enig middel, in zijn geheel, ongegrond is;

3. Overwegende dat er grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig maart tweeduizend en negen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 B. TETTELIN, griffier.

De griffier,

B. TETTELIN.

De voorzitter,

A. BEIRLAEN.